

וכך הם טוענים כלפי רבי יהודה:

אי הוה סמיך ליה "לא יגלה כנף אביו" לנערה אנוסה, שפיר הוא **בדקאמרת**, שגם אנוסת אביו אסורה.

אבל **השתא**, עתה **דלא סמיך ליה** ממש, היות וחציו הראשון של הפסוק אומר "לא יקח איש את אשת אביו", והוא מפסיק בין נערה אנוסה לבין אנוסת אביו — אין זה סמיכות!

ולכן, דברי הפסוק "לא יגלה כנף אביו" — **בשומרת יבם** הנופלת לאביו ליבום **הכתוב מדבר**. **ולעבור עליו**, על איסור שומרת יבם, **בשני לאוין**.⁽²⁾

האחד, האיסור הרגיל של שומרת יבם, שאסורה לשוק מחמת זה שהיא זקוקה ליבם.

והשני, האיסור המיוחד של שומרת יבם של אביו. שהוא איסור של קירבה. היות ששומרת יבם של אביו נחשבת קרובת אביו.

ועתה מבארת הגמרא את שיטת רבי יהודה:

ובמשנה תורה — **מאי טעמא דדריש** רבי יהודה סמוכים, בעוד שבשאר החומשים לא דריש?

איבעית אימא: משום דמוכה שיש לדרוש סמוכים במשנה תורה.

ואיבעית אימא: משום דהפסוקים הללו שבמשנה תורה הם **מופני**, מיותרים הם, כדי שיהיו פנויים לדרשת סמוכים.

ומבארת הגמרא את הצד הראשון:

איבעית אימא משום דמוכה:

דאם לא תאמר **כן**, שבא הפסוק "לא יקח אדם אשת אביו" כדי לדרוש סמוכים ל"לא יגלה את כנף אביו", אלא הוא רק בא להוסיף לאו נוסף על הלאו של אשת אביו, כדברי חכמים, מדוע הוא נכתב כאן?

לכתביה רחמנא לתוספת הלאו של אשת אביו **גבי פרשת עריות**, ששם מפורטות כל העריות, כולל איסור אשת אב!

ומבארת הגמרא את הצד השני:

ואיבעית אימא משום דמופני.

דאם לא תאמר **כן**, שהפסוק מיותר ופנוי לדרוש ממנו, יקשה לך: **לכתוב רחמנא "לא יקח איש את אשת אביו"** בלבד.

זה שחזר וכתב "לא יגלה כנף אביו" — **למה לי?! הרי זה מיותר!**

שמע מיניה לאפנויי. להיות פנוי לדרשת ב-ד "סמוכים", להסמיך את "לא יקח אדם אשת אביו ל"לא יגלה כנף אביו". ולהשמיענו על אנוסת אביו, שגם היא אסורה.

וגבי ציצית נמי, סובר רבי יהודה שבמשנה תורה דורשים סמוכים, ולומדים מכאן שעשה של ציצית דוחה לאו של כלאיים, מאותם שני טעמים:

איבעית אימא משום דמוכה,

ואיבעית אימא משום דמופנה.

2. בשומרת יבם של אביו, ולעבור עליו בשני לאוין.